

toen in die dagen...

Ook toen waren vele mensendromen uit-gedroomd neergesabeld onder de druk der omstandigheden: wereldheersers, heersende systemen, keizers als Augustus deden mensen kruipen, vluchten, lopen. Dromen leeg-gedroomd.

Mensen gingen op weg: een man en een vrouw hoogzwanger. Hun namen zijn ons doorverteld: Jozef en Maria.

Wat zal er worden van dit mensenkind en deze wereldtijd? In Bethlehem, dat maar met naam en dus in schijn nog een huis van brood was, daar kwamen ze aan. Ongewenst waren ze, vluchtelingen als het ware, in eigen land dan nog. En daar hebben ze toch een plek gevonden tussen andere paria's, die hen een schuilplaats boden waar het kind kon worden geboren: in het open veld, een voederbak voor de dieren als wieg om aan de weg van de mens te beginnen.

En toen weerklonken stemmen, nog nauwelijks gehoorde stemmen: iets als een toch niet uit-gedroomde droom, zo bleek: heden is ons geboren een mensenkind met een naam die herinnerde aan lang vervlogen woorden: Jezus-déze God brengt bevrijding. Weerloos klinkt zijn woord, ondersteund door mensen als engelen: vrede op aarde.

Jou, Heer, vragen wij:

laat ons zingen
tot de nieuwe mens
die opgroeit uit de hoop,
die in zijn verdriet
toch al zijn verwachtingen voeding geeft,
die vers bloed toedient aan dode aderen,
die vrijheid herbergt achter de tralies.

Jou, Heer, vragen wij:
laat ons zingen
tot de nieuwe mens,
die niet berust in zijn ellende;
die zoekt, vraagt, strijdt en denkt;
die weet dat liefde een tastend rondgaan is
waarbij je je onschuld
voor anderen op het spel zet.

Jou, Heer, vragen wij:
laat ons zingen
tot de nieuwe mens,
die nooit volledig mens kan zijn,
zolang er mensen zijn
die anderen uit angst onderdrukken.
Mogen zij leren dat vrij zijn geen droom is,
maar een vuur
dat tegen de wind in
ontstoken werd.

Amen.

psalm aan de nieuwe mens, een gebed uit Peru

Advent

Week 1

Samen dromen

één keer per jaar legt God zich als een kind op de aarde

Enige tijd geleden werd in Canada een nieuwe methodiek gelanceerd in aanpak van pestgedrag en vandalisme bij schoolkinderen. Inmiddels vond deze in meerdere landen haar ingang. Het principe is bijzonder eenvoudig: maandelijks komt een baby op bezoek in de klas. De kinderen hoeven niets anders te doen dan betrokken en goed te kijken naar dat kleintje, naar de interactie met zijn ouders en met zijn ontwikkeling. Een coach bespreekt met de klas wat ze opmerken. En het wonder gebeurt: beetje bij beetje zie je kinderen sociaal en emotioneel vaardiger worden. De sfeer in de groep wordt veiliger en zorgzamer. 'Roots of empathy.'

Eén keer per jaar legt God zich als een kind op de aarde. Christen zijn of beter christen worden -of zelfs mens zijn, mens worden- heeft te maken met een weg naar beneden, een afdalende weg. En niet zoals ons vaak voorgehouden wordt: een weg naar omhoog.

We hebben een God op bezoek; een God die op zoek is naar de mens. Gods toewending in Jezus naar ons is geen romantisch en statisch verhaal van toen, lang geleden. God wordt nog steeds mens. Genade stroomt naar het laagste punt. Hij heeft zich aan onze voeten neergelegd.

Volwassenen kunnen het Woord van God
wel lezen en uitleggen,
maar een kind
brengt het naar binnen en naar voren.

Gewenning en gewoonte
zijn geen goede raadgevers
in de omgang met Gods Woord.

Wie luistert met de oren van vorig jaar,
zal dit jaar niets nieuws horen.

Wie kijkt met de ogen van vorig jaar,
zal dit jaar niets nieuws zien.

Trouwens,
om te weten
waartoe Gods Woord in staat is,
kijken we best niet te veel achterom,
naar voorbije gebeurtenissen
en oude herinneringen.
We kijken beter vooruit,
met de ogen van een kind,
naar wat nog komen en groeien kan.

Vooruit kijken,
zoals ouders
die **samen dromen**
van het nieuwe Leven
dat in hen groeit
en op hen toekomt

samen het visioen dromen

1ste zondag advent A
Jesaja2, 1-5

uit de profeet Jesaja

Op het einde der dagen
zal iedereen
het gezag van de Heer erkennen.

Hoog boven alle andere belangen
zal gerechtigheid
het leven beheersen.

Alle volken
zullen elkaar vinden
en de naties
zullen samen dezelfde weg op gaan.

Niemand zal achtergelaten worden;
geen enkel mens
wordt onderweg vergeten!

Zwaarden smeden zij om
tot ploegschelpen,
en speren tot sikkels.

Geen enkel volk
zal nog het zwaard trekken
tegen een ander.

“Nooit meer oorlog!”
Zo zal het zijn.

Als broeders en zusters
worden alle mensen,
want samen wandelen ze
in het licht van de Heer.

‘Het blijft een pakkende paradox: hoe uitgerekend Kerstmis tot zo'n hoogfeest van de consumptiedrang kon uitgroeien. Het succes ervan laat zich meten aan het aantal aankopen of de transacties via Bancontact. ‘Ik koop dus ik ben’, ziedaar het credo van de homo consumens. De tegenstelling met diegenen die werkelijk slachtoffer zijn van de stijgende levensduurte, zoals daklozen, gepensioneerden die geen kapitaaltje hebben om op terug te vallen of afgewezen asielzoekers, is des te schrijnender. Om nog te zwijgen van de honderdduizenden die ook vandaag op de vlucht zijn voor oorlogsgeweld en verdrukking of de vele kinderen die ook vandaag van honger zullen sterven. Maar is dat contrast geen wezenlijk aspect van Kerstmis? Toen Jezus als een arm vreemdelingenkind ter wereld kwam, waren de deuren van de huizen dicht. Niemand leek die nacht aandacht te hebben voor waar het werkelijk om ging, tenzij enkele herders in de buurt en enkele wijzen die er een lange reis voor over hadden. Toch is Kerstmis een hoopvolle gebeurtenis. Omdat het niet beperkt blijft tot die enkelingen bij de kribbe maar omdat het ‘een blijde boodschap is voor heel het volk’. Vandaag voeren sommigen de ietwat academische discussie of christenen een minderheid zijn en of een minderheidskerk een goede zaak is. Kerstmis geeft een antwoord: de groep aan de kribbe was klein, net zoals die onder het kruis, maar de boodschap is bestemd voor iedereen. Tussen die spanning leeft de kerk altijd. Dat maar een minderheid overtuigd of kerkbetrokken zou zijn, is op zich geen probleem, als ze zich maar niet terugplooit op haar kleine kring met haar grote gelijk.’

Hilde Kieboom - Sint-Egidiusgemeenschap

samen dromen

In dromen kan je leven.
Dromen doen leven.
Mensen doen dromen
is mensen doen leven.

Dromen is gewelddoos rebelleren
gelegitimeerde opstand
goddelijk visioen
geloven dat het kan:
kansen voor de kansarme
legaliteit voor de illegale
een thuis voor de thuisloze
eindelijk recht voor wie er recht op heeft.

Als dat geen droom van een wereld is,
hemel op aarde!

Advent:
je dromen serieus nemen
je dromen vrij leven
in 4 fasen
van toen naar straks, van weldra naar nu.

Kathleen Boedt